

Kediler Nankör Değildir

– HaticeEğilmez · 07 Haziran 2011

Bir kedim vardı benim. "Sarı kedim" diye severdim onu. Sarı kedimdi o benim. Yürürken sırma saçardı tüyleri çevreye. Kucağıma alıp sevdim mi onu unutturdum dünyanın derdini tasasını. Sırtını okşardım. Çenesinin altını gösterirdi bana, en çok çenesinin altına masaj yapmam hoşuna giderdi. Bir mırıltısı vardı duymaya, dinlemeye değer.

Görünürde sıradan bir kedi idi. İki kulağı vardı pek şirin, bir de kuyruğu yaramaz mı yaramaz. Kendisi kuyruğu gibi yaramaz da değildi. Pek sakindi, pek uysaldı.

Bir gün rüyama girmişti sarı kedim. Bir kapının önündeydik ikimiz. Ben ayakta heyecanla bu kapıdan girmek için bekliyordum. O da kucağımdaydı. Sözüm ona bu kapıdan dünyaya giriliyormuş. Sıra bize geldiğinde ben içeri girmek için hamle ettim. O, rüya bu ya dile geldi:

"Girmeyelim" dedi. "Gel, kapıyı da dünyayı da boş ver. Girmeyelim içeri."

"Neden istemiyorsun?" diye sordum. "Baksana içerisi ne güzel. Masmavi bir gezegen... Eğlenceli bir yere benziyor. Hadi girelim şu kapıdan içeri."

"Hayır! Girmeyelim" dedi. "Ben korkuyorum. İçeride var"

Sarı kedimin korktuğu varlık Âdemle Havva'nın cennetten kovulmasına neden olan, sonsuz bir ezaya mahkûm edilmiş varlıktı. Adını anmak istemiyorum.

Benim de içim ürperdi. Ben de korkmuştum. Tarifsiz tereddütler içinde uyandım.

Duymuşsunuzdur "Adam olacak çocuk küçükten bellidir" derler. Benim sarı kedim de daha yavruyken bile çok akıllıydı. Hiç suç işlemezdi. Zaten bir kedi ne suç işleyebilir ki? Adam öldürecek, gangsterlik yapacak değil ya! Hırpalansa bile kimseyi tırmalamazdı. Çok canı yandığında acı acı miyavlardı sadece. Bir de ilginç bir huyu vardı benim sarı kedimin. Kucağa alınmaktan pek hoşlanmazdı. Hemen atardı yere kendini. Karşıdan sevimliden hoşlanırdı. Söylenenleri sanki anlarmış gibi siz konuşurken yerlerde yuvarlanıp iltifatlarınıza cevap verirdi. Gerçi benden başka pek iltifat edeni de yoktu ya!

Dişiydi benim sarı kedim. Fakat bir kerecik iki yavru doğurmuştu. Onlar da dünyaya geldikten birkaç gün sonra ölmüşlerdi. Sonra bir daha anne olamamıştı bilmem neden? Annesi ve kardeşi de çok önceden öldüğü için pek bir garipti zavallılık şu koskoca dünyada. Belki de bu yüzden genellikle mahzun, melûl bir hali vardı.

Benim şirin, uysal ve sevimli dostumun hikâyesini baştan anlatayım isterseniz.

Mahalledeki çocuklardan biri bir kedi yavrusu bulup evine götürmüş renkli bir nisan sabahında. Fakat annesi çok kızmış bizim ufaklığa. Gerçi kendisi şimdi askerde... Kaç yıl geçmiş aradan. Varın siz hesap edin. Çocuğun aklına bir kedi sever olarak bendeniz gelmişim.

Tutup kediyi bana getirdi. Pek güzel, masum bir misafir... Kabul etmemek imkânsız...

"Yalnız dişi olmasın, her yıl doğurur. İşin yoksa uğraş dur!" dedim.

"Hayır, dişi değil bu kedi erkek ." dedi çocuk.

"Ooo iyi o zaman" dedim. "Bahçemde büyür gider."

İşte benim sarı kedimin annesiyle tanışmam böyle oldu. Meğer küçük çocuk koskocaman beni

kandırmış. Komşularım:

"Senin kedi hamile galiba!" dediklerinde.

"Yok canım!" diyordum. "Daha neler?"

Bir sabah okula gitmeden önce yatak odamdaki dolaptan garip sesler geldi. Açıp baktığımda ne göreyim. Nur topu gibi iki yavru, anneleri de yanlarında yatıyor. Tabii canım yabancının evine gidip doğurmayacaktı ya benim yaramaz.

Genellikle anne kediler yavrularını herkesten kıskanır. Dünyanın en saldırgan mahlûklarından biri olurlar biri yavrularına dokunmak isterse. Fakat bu genç anne benim yavrularını sevmemden hoşlanıyordu adeta. Kapımın önünde onlara bir yatak hazırlamıştım. Gelip gidenlere sitem ediyordum.

"İnsan bir kilo süt alır gelir. Torunlarım oldu. Bir hayırlı olsun yok mu?"

Yavru kedilerden biri benim sarı kedimdi. Diğeri de en az onun kadar güzeldi. Fakat gözlerinde bir problem vardı. Sürekli çapaklanıyorlardı. Sarı kedimin gözleri fıldır fıldırdı. Kardeşinin gözleri ise açılmadan kapanmıştı. Buna rağmen sarı kedim uslu uslu yatağında yatıyordu. Diğeri ara ki bulasın.

"Gözleri görse ne olurdu kim bilir? Dünyayı dolaşırdı belki de."

Gözlerinde problem olan kedinin derdini bir veterinerine anlattım. Veteriner insanların da kullandığı bir göz merhemini önerdi. Meğer yeni doğmuş kedi yavrularının bazılarında görülen bir durummuş bu. Merhem küçük kedinin gözlerine iyi geldi. Gözleri de açılınca yaramazlığı iki katına yükseldi. Benim sarı kediyse pek bir uysaldı onun yanında.

Takip eden günler ne kadar da güzel geçti. Sağlıklı iki yavru ve anneleri... Bundan daha muhteşem bir tabloya az rastlanırdı bence. Ilık bahar günleri, renkli yaz akşamları... Bahçemde mesut bir aile yaşıyordu. Oyunlar, ağaca tırmanmalar, anneyi kıskanmalarla süslenmiş huzur dolu bir hayat. Elime geçen her fırsatta balkonuma oturup bu ailenin çizdiği güzellere güzeli tabloyu seyretirdim.

Zaman bir rüzgâr gibidir çoğu kez. Bizlerden gün devşirir ve bilinmezlik ülkesine doğru esip gider. Bebekler doğar, çocuklar büyür, gençler yaşlanır... Parçalanmaz bir akışla sürüklenip gider dünler, bugünler ve yarınlar. Uçsuz bucaksız bir ummanda buluşmak ümidiyle. Bu delice akışla ilgili fazlaca düşünsen zihnin yorulur, gönlün daralır. İlgilenmesen de olmaz. En iyisi galiba ufak tefek müdahalelerde bulunduktan sonra tevekkül etmek.

Hiçbir şey şu âlemde nedense aynı kalmaz. Her şey farklılaşmaya, kabuk değiştirmeye mahkûm. Her zaman aynı yerde değiliz bu yüzden biz. Sürekli bir yerleri bırakıp başka bir yerlere hicret ediyoruz. Ben de o bahçeli evden taşındım bir gün bir apartman dairesine. Sarı kedimi ve ailesini ablama emanet ederek. Bu taşınmadan kısa bir süre sonra sarı kedimin annesi ve kardeşi öldü. Benim güzel dostum bir daha elimden bir şey yemedi. Aç da kalmadı. Üç kapı vardı onu doyuran: Annem, ablam ve ablamın kayınvalidesi bakıyorlardı ona. Fakat hep mahzundu sarı kedim. Belki de mutlu geçirdiği çocukluğunun bir daha geri dönmeyeceğini bilmek hüznülendiriyordu onu. Belki de bu üç kapının üçüne de ait hissetmiyordu kendisini.

Vefasız olan bendim bu hikâyede. Vefalı olan oydu. Nankör de değildi benim sarı kedim. Beni her gördüğünde türlü taklalar atıyordu hâlâ. Görenlerin yüreğini burkan taklalar onlar. Aç kalmadı benim sarı kedim aç kalmamasına ya. Hep öksüz çocuk gibi ürkek ve telaşlıydı her karşılaşmamızda. Annemin dikkatini çekmiş. Benim boşalttığım, sonra da başkasının oturmadığı eve girermiş vefalı

dostum. Sonra da acı acı miyavlanmış içeride. "Bütün pencereler kapalıyken, bütün kapılar kilitliken nereden giriyor" diye merak edermiş annem. Alıp dışarı çıkarırmış.

Kulağına şu sözleri fısıldarmış:

"Ablan taşındı. Yok, artık burada."

Sonradan anlamışlar. Meğer bacadan giriyormuş benim sarı kedim çocukluğunun geçtiği bu eve. Bacayı kapatmışlar. Bu seferde bacanın tepesine tüneyip burada miyavlamış bir süre. Aradan biraz vakit geçtikten sonra ümidi kesmiş olmalı benden. Bacaya da tırmanmaz olmuş.

Arada bir ziyaret ediyordum yetim, öksüz ve garip dostumu. Hoş dakikalar geçiriyorduk ikimiz. Bazen misafir olarak götürüyordum yeni evime. Fakat bir apartman dairesinde üstelik dokuzuncu katta bakamazdım ona. O da pek yadırgıyordu bu mekânı. Ağlayıp dışarı çıkmak istiyordu hep. Acaba özgürlüğünün kısıtlanması mı demekti apartman dairesi, bahçede büyüyen bu kedi için.

Bütün canlılar bir gün ölümü tadacaklar, bilirsiniz. Benim sarı kedim de ölüm badesini karşıdan karşıya geçeyim derken içti bir arabanın altında. Sonra düşlerimde bile göremez oldum onu. Belki de annesi ve kardeşiyle oyunlar oynuyordur hâlâ bir yerlerde.

Ne zaman bir kişi, kediler nankördür, derse. Sinirleniyorum bu söze. Nankör değildir kediler asil canlılardır üstelik, aslanlarla akrabalıkları vardır.

Bazı mutasavvıflar derler ki: peygamberimizin de çok sevdiği bu şirin hayvanlar kendilerine ekmek sunan ele fazlaca minnettar kalmazlarmış. Çünkü nimetin asıl kaynağını bilir, O'na müteşekkiri olurlarmış.